

OFFER

“Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste.”

Romerbrevet 12:1

Templet var det absolutte centrum for jødernes religiøse liv i det Gamle Testaments tid og det vigtigste, der foregik i templet, var de stadige, daglige ofre, der fandt sted; i Mosebøgerne var der givet meget præcise forskrifter for disse ofre. I det Ny Testamente (og særlig i Hebræerbrevet) møder man en fortolkning af disse ofre. Her understreges det særligt, at hele offerordningen var af midlertidig karakter, og at den var noget, som først og fremmest pegede frem mod Jesus Kristus. Det er derfor ikke overraskende, at man ikke møder offerbegrebet særligt ofte i det Ny Testamente.

Det er imidlertid ikke kun i den gammeltestamentlige jødedom, man finder ofre. Rigtig mange religioner opererer med en slags købmandslogik mellem mennesket og guderne, hvor man på den ene side ofrer, men på den anden side forventer at få noget igen fra guderne som “tilbagebetaling”.

Skriftpassagen ovenfor fra Romerbrevet er ét af de få steder i det Ny Testamente, hvor man møder offerbegrebet. Vi er her i en verden, der er meget langt fra enhver købmandslogik. Det er ikke et spørgsmål om, at give noget til Gud, så man kan opnå en ydelse tilbage. Udgangspunktet er, at Gud allerede har givet alt, så det eneste vi for alvor kan give tilbage, er taknemmelighed. Offertanken er i det Ny Testamente altid bundet sammen med forestillingen om taknemmelighed og lovsang (i den meget brede betydning af ordet).

Så når man “ofrer” til Gud, er det ikke for at opnå noget, men for at anerkende, at man allerede har modtaget alt.

/ Bent Bjerring-Nielsen